

LBRIS

We know
books

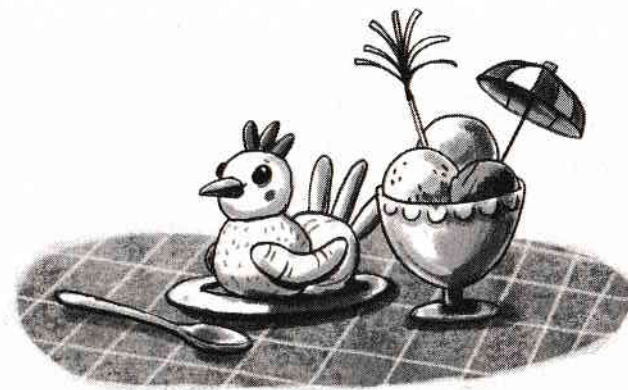
HEIKE EVA SCHMIDT

Magicul magazin de înghețată

VANILIE, CĂPȘUNI ȘI MAGIE

Cu ilustrații de Daniela Kunkel

Traducere de Mircea Dragoman

Editura Nomina

Editor: Alexandru Creangă
Redactor: Teodora Coman

LBRIIS

We know
books

Pentru comenzi prin poștă: 0757.020.442; 0348.439.417

Punct de lucru: comuna Bradu, str. DN 65B, nr. 31, jud. Argeș

Tel.: 0348.439.417 / fax: 0348.439.416

e-mail: comenzi.nomina@gmail.com

www.edituranomina.ro

www.librarianomina.ro

DER ZAUBERHAFTE EISLADEN. VANILLE, ERDBEER UND MAGIE – Vol. 1

Text: Heike Eva Schmidt

Ilustrații: Daniela Kunkel

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG

© 2018 Bastei Lübbe AG, Germany

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCHMIDT, HEIKE EVA

Magicul magazin de înghețată / Heike Eva Schmidt; cu il. de Daniela Kunkel;

trad. de Mircea Dragoman. - Pitești: Nomina, 2022

2 vol.

ISBN 978-606-535-901-7

Vol. 1: Vanilie, căpșuni și magie. - 2022.

- ISBN 978-606-535-902-4

I. Kunkel, Daniela (il.)

II. Dragoman, Mircea (trad.)

087.5

Copyright © Editura Nomina, 2022

Toate drepturile aparțin Editurii Nomina

Reproducerea totală sau parțială fără acordul editorului

intră sub incidența legii 8/1996.

CAPITOLUL 1

Haosul unei mutări și o găină nebună

— Elli, te rog scoate găina din cuptor!

Vocea mamei se auzea din bucătărie. Elli scoase capul dintr-o cutie de carton, una dintre cele pregătite pentru mutare, care se găseau cu zecile împrăștiate prin noua lor locuință, așteptând să fie despachetate.

Își căuta mașina de cusut, pentru că era cel mai important obiect pentru ea și urma să primească locul de onoare din noua ei cameră. Al doilea obiect ca importanță era patul cu baldachinul de culoare roz pal, care o înconjura în fiecare noapte ca un nor și îi asigura vise frumoase. Obiectul de mobilier fusese deja montat, dar mașina de cusut era, din păcate, de negăsit.

În cutia în care tocmai cotrobăia Elli se găseau mai multe cabluri, plăcuțe de metal și șurubelnițe. În mod evident acestea aparțineau fratelui ei, Tom, așa că Elli renunță deocamdată la căutare.

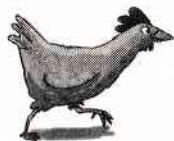
Își dădu pletele castanii pe spate și fugi în bucătărie. În curând, trebuia să fiarbă o oală mare cu spaghetti pe mașina de gătit și, alături, să clocotească un sos din roșii coapte la soare. Deocamdată fiecare colțișor liber era acoperit cu cești de cafea și setul de veselă pentru micul dejun decorat cu flori albastre. Mama ei tocmai dezvelea cana de ceai din porțelan, decorată cu flori de nu-mă-uita și se întindea să o așeze într-unul dintre dulapurile de bucătărie. Se întoarse spre Elli și își dădu după ureche o șuviță rebelă din părul ei negru, care se desprinsese din coada de cal.

— Bine că ai ajuns și tu aici, Elli-Spirelli. Trebuie să scoți găina din cuptor.

Mama ei folosea aceste cuvinte de alint din cauza șuvițelor sălbatice ale lui Elli, care îi stăteau pe cap de parcă ar fi fost paste făinoase sub formă de spirală. Elli se aplecă înspre cuptor. Ușița era deschisă și ea își introduse ambele mâini înăuntru. Se auzi un fâlfâit nervos din aripi și un cotcodăcit indignat – și apoi Elli scoase cu grijă una dintre găinile familiei din cuptor.

— Aici erai, spuse Elli tândră. Fii atentă ca nu cumva mama să pornească cumva focul din greșeală, că te-ai arsi!

Eliberă găina, care le pironi cu privirea obraznică, înaintea de a mai da încă o dată din aripi și a părăsi bucătăria cu pas mândru.

Mama lui Elli privi după ea scuturând din cap.

— Tot nu pricep de ce se ascunde întotdeauna acolo. Speram ca după mutare să devină mai rezonabilă.

Elli râse.

— *Rățușca* e puțin diferită.

Mama ei râse și ea.

— O fi din cauza numelui.

— Dacă mi-ați fi cumpărat o rață adevărată, așa cum îmi doream eu de fapt..., începu Elli, dar mama îi retează vorba cu un gest al mâinii.

— Elli! Am fost cu toții de acord că ne dorim ouă proaspete în fiecare zi.

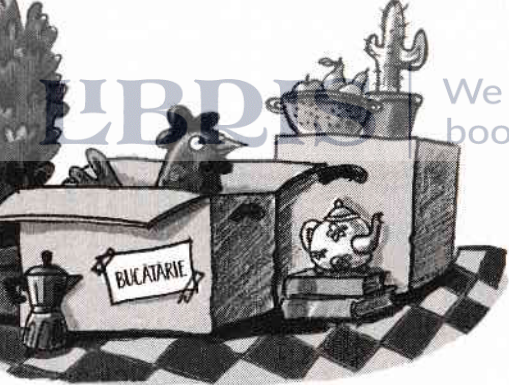
— Oricum nu aș mai renunța la Rață acum, declară Elli. Mama o prinse cu dragoste de nas.

— Mie mi s-a părut drăguț faptul că, drept consolare, ți-ai botezat găina «Rață». Nu contează dacă din cauza asta este puțin nebună.

— Și nici nu-i singura din familie, răsună un glas plin de voie bună de după ușă.

— Bună, tati! strigă Elli, cu toate că nu îl putea vedea prea bine. Acesta era ascuns sub un vraf de cutii din carton, pe care le ducea pe brațe.

— *Mamma mia*, Fred! Încă nu am reușit să golim camionul care ne-a adus lucrurile?

We know
books

Mama lui Elli ridică hotărâtă ambele mâini în aer, de parcă ar fi vrut să facă ceva ca să dispară mașina. Două cutii mai mici, de sub care se ițea o pereche de picioare, se

bălângăniră pe după spatele tatălui lui Elli în bucătărie.

— Încă vreo jumătate de duzină și am terminat.

Smocul de păr negru al lui Tom, fratele mai mare al lui Elli, se ivi peste una dintre cutii. Ochelarii îi alunecaseră puțin într-o parte. Îi așeză la loc pe nas, în timp ce-i măsura din priviri pe ceilalți trei.

— Trebuie să mă uit imediat, dacă piesele robotului meu au ajuns întregi aici.

— Sunt în camera mea! strigă plină de entuziasm Elli.

Tatăl își înfipse mâinile în șolduri.

— Păi, pentru ce am planificat atunci totul cu atenție? Pe fiecare cutie erau lipite etichete pe care scria ce se afla înăuntru!

Elli își înăbuși un rânjet. Tatăl ei era contabil, iar dezordinea îl exaspera.

Din păcate, lui Lenny, băiețelul în vârstă de doi ani, cel mai mic dintre cei trei frați, i se păruse amuzant să smulgă etichetele de pe cutii. Așa că acum erau nevoiți să deschidă fiecare cutie în parte și să descopere cu surprindere ce se afla înăuntru.

— Din fericire, micuțul creator al haosului a adormit acum zece minute în țarcul lui, spuse mama lui Elli, după ce îi explicase soțului ei toată chestiunea cu etichetele smulse.

Tatăl își frecă brațele și oftă.

— Bine că am terminat cu mutatul!

— Dar am aranjat deja o mulțime de lucruri! Ia priviți!

Mama lui Elli îi conduse în camera de zi. Lumina soarelui intra prin ferestrele mari și desena forme galbene încolăcite pe parchetul care acoperea podeaua.

Lipită de unul dintre pereți se afla canapeaua uriașă a familiei, a cărei tapițerie din catifea roșie era deja destul de uzată. Dar era așa de moale și de confortabilă, ca o pernă uriașă. Toți cinci aveau loc să se întindă, să citească, să se uite la televizor sau chiar să joace un joc, fără ca spațiul să devină prea strâmt. Micuța masă era deja despachetată; chiar și bătrânul dulap sculptat, o moștenire de familie la care mama lui Elli ținea foarte mult, își găsisese locul, între două ferestre care ajungeau

până la podea. În orice caz noua lor locuință era mai frumoasă decât vechea lor casă, cea în care locuiseră înainte, cel puțin așa gândea Elli. Când bătea vântul pe la colțuri, prin ferestre trecea un curent de aer și bătrânele grinzi de lemn scârțâiau de parcă ar fi avut febră musculară. Familia lui Elli locuia acum direct sub acoperiș și nimic nu mai scârțâia și niciun curent de aer nu mai deranja, iar camera ei era oricum mult mai mare decât cea veche, reflectă Elli mulțumită.

Dar mai erau multe de făcut și cutiile de carton împrăștiate pe podea păreau că îi avertizează pe membrii familiei să nu mai piardă timpul. Tatăl lui Elli bătu din palme.

— Deci, ce mai așteptăm? *Andiamo!*

Mama lui Elli râse.

— Greșit, dragul meu. *Andiamo* înseamnă să mergem.

La muncă se spune: *Al lavoro*.

Era italiancă și se amuza copios de fiecare dată când soțul ei încerca să vorbească în limba ei maternă. Înainte ca ea să mai apuce să îl ia peste picior, se auzi un tril melodios.

— Noua noastră sonerie, spuse tatăl lui Elli mândru și alergă înspre ușa de la intrare. O deschise cu avânt, astfel încât bărbatul slăbuț și grizonant care se afla în fața ei sări un pas în spate din cauza spaimei.

— Bună! Duminică! strigă tatăl lui Elli entuziasmat și îi întinse mâna.

— Știi și singur că astăzi este duminică. Și, pentru o zi de odihnă, faceți destul de mult zgomot aici, sus, spuse străinul, iar gura lui subțire se făcu și mai subțire.

Elli chicoti.

— Nu! Noi ne numim Duminică. Numele de familie.

— Așa, deci. Ei bine, numele meu este Pustnicu. Robert Pustnicu. Locuiesc la parter.

— Îmi pare bine, domnule Pustnicu. Eu sunt Margarita Duminică, mi se spune Maggy.

Mama lui Elli se apropie pe nesimțite și îi scutură vecinului mâna.

— Pe soțul meu îl cheamă Fred, iar aceștia sunt copiii noștri, Elli și Tom. Lenny, cel mai mic, doarme acum.

— Bună ziua, spuseră într-un glas Elli și Tom.

Domnul Pustnicu îi măsură cu ochi critic. Oare se gândea dacă rochița galbenă cu puncte portocalii a lui Elli se potrivea cu pantalonii leggings cu dungă albastre și roz? Lui Elli i se părea că se potriveau. Era foarte mândră de rochița ei, pe care o cususe ea însăși. Dar se părea că domnul Pustnicu avea cu totul alte probleme, pentru că arăta în sus.

— Am auzit unele zgomote ciudate. De pe acoperiș.

— A, erau găinile noastre, îi răspunse mama lui Elli zâmbitoare.

Vecinul căscă ochii larg.

— Aveți găini? Care se plimbă pe acoperiș?

Tatăl lui Elli îi zâmbi împăciuitor.

— Nu vă faceți griji, au un țarc al lor pe terasă. Nu li se poate întâmpla nimic.

Dar se părea că domnul Pustnicu nu era deloc mulțumit.

— Conform contractului de închiriere, sunt interzise animalele de companie! ridică el glasul.

— Păi nici nu sunt animale *de companie*, îl lămurii Elli. Se numesc Rață, Lady Cotcodac și Piksel; ne aparțin nouă, fratelui meu și mie.

Mama ei încuviință din cap.

— Doamna care ne-a închiriat a aprobat asta în mod special. Dacă doriți vă pot aduce odată câteva ouă proaspete, domnule Pustnicu.

Dar se părea că noului vecin nu prea îi plăceau ouăle proaspete.

— Să aveți grijă ca animalele să nu se plimbe libere prin casă! Și sper că noaptea ne vom putea odihni fără... cotcodăcit!

Și, după toate astea, se întoarse pe călcâie și coborî treptele tropăind.

Mama lui Elli se încruntă.

— Trebuie să se obișnuiască mai întâi cu prezența noastră. Dar ceilalți colocatari sunt drăguți. Doamna mai în vârstă de la etajul întâi ne-a adus niște prăjiturile.

Elli sări în sus de bucurie.

— Pot să gust una?

Mama lui Elli ridică o sprânceană.

— Bine! Una.

Elli oftă. Mama ei nu va înțelege niciodată pasiunea ei pentru dulciuri. Mâncarea sănătoasă însemna pentru mama lui Elli legume, pâine integrală, salată și mugurii ăia ciudați care arătau ca ceva ce ar fi trebuit să se afle într-o grădină. Dar Elli era, dimpotrivă, de părere că tot ce conținea ciocolată sau zahăr trebuia să facă parte din alimentele de bază. Dar în chestiunea asta se lovea de convingerea de nezdruccinat a mamei ei. La fel și acum.

— În loc să mănânci prăjiturile ar trebui să-ți despachetezi hainele, Elli!

— Aș face asta – dacă aș ști în care cutie se află!

În acel moment se auzi din nou trilul *Ding-Deng-Dong* al soneriei. „Era oare din nou vecinul cel morocănos? Sper că nu i-a făcut ceva Raței mele”, se gândi Elli. Și atunci auzi strigătul de bucurie al mamei sale. Prăjiturilele vecinei erau uitate, iar Elli o zbughi din loc, pentru că asta putea însemna un singur lucru...

— Bunicule Leonardo! strigă Elli și se strecură pe lângă mama ei.

În hol aștepta un bărbat mai în vârstă, cu o mustață impozantă și ochi ce străluceau negri și prietenoși, care așeză pe podea o cutie mare din polistiren și apoi o strânse în brațe pe Elli.

— *Bella Ella*, te faci tot mai mare! În curând vei fi o signorina adevărată, *vera*?

Apoi ciufuli cu drag părul negru al lui Tom. O sărută zgomotos pe mama lui Elli pe ambii obraji și îl îmbrățișă călduros pe tatăl Fred.

— Ați ajuns, în sfârșit! *Come state*, cum vă merge?

Vocea sa baritonală îl făcea să sune precum un ursuleț de pluș uriaș.

— Minunat! Dar cum îți merge ție, papa?, întreabă mama lui Elli și îl măsoară pe tatăl său din cap până-n picioare.

— Ah, *bene, bene*, grazie! Sunt bine. Ți faci întotdeauna prea multe griji, *cara* Maggy. Sunt fericit că v-ați mutat și voi aici.

Avea un zâmbet larg și îi făcu semn cu ochiul lui Elli.

Ea îi întoarse zâmbetul. Era fericită să-l vadă pe bunicul ei. Vechea locuință era la o distanță prea mare pentru vizite regulate. Dar acum se schimbaseră totul și, de bucurie, îl îmbrățișă pe *nonno* al ei – asta era denumirea în italiană pentru bunic – și apoi încă o dată. Îi era indiferent că brațele ei erau totuși prea scurte pentru a-l putea cuprinde cu totul.

Totul la Leonardo Zerbini era rotund: capul său cu părul alb, care îi stătea întotdeauna ridicat, se asemăna cu o bilă din sticlă care râdea, în timp ce burta sa lupta cu îndârjire contra vestei negre, mult prea strânsă pe corp.

